

сзаклятника въ общото дѣло, а непознатия мъжъ съ когото тя стоеше тъй уединено въ тая свѣтла тишина, срѣдъ влажния, пѣленъ съ уханье на чубрика, въздухъ.

И тя тръгна бързо напредъ. Радулъ я настигна съ нѣколко крачки. Улови ржката ѝ. Гласътъ му бѣ горещъ и тръпень. Въ чернитѣ му очи имаше толкова молба.

— Защо бързашъ? Друго нищо ли нѣмашъ да ми кажешъ? Остани още малко!

Ала изведнѣжъ той пусна ржката ѝ. Толкова безпомощностъ и тревога трептѣха по хубавото девическо лице. Не. Той бѣше безуменъ. Съвсемъ безуменъ. Мария бѣ още невръстна, наивно момиче. Какъ бѣ дръзналъ да вдигне очи къмъ нея.

Дъщерята на Калояна!

Той изтръпна, дръпна се встрани, тръгна почтително подиръ девойката.

Гората затихваше въ топла дрѣмка, нито листъ не трепваше по спокойнитѣ клони. А дребнитѣ теменуги разливаха срѣдъ зеления полумракъ на джбравата остъръ дъхъ на безименъ копнежъ.

9.

Бѣше майска нощъ, лунна, свѣтла. Добромиръ загаси тѣнката догаряща вошеница и излѣзе на двора. Бѣ работилъ цѣлъ день до мръкване, а следъ това докато изгори и последната свѣтина. Трѣбваше да се приготвятъ нѣколко преписа отъ Иоановото евангелие на простъ говоримъ езикъ, за да се разнесатъ изъ селищата край крепостта Демничикъ. Откакъ бѣ закукала тази година кукувицата, Добромиръ постоянно обикаляше, придруженъ отъ съвършенна сестра Ива и съвършенъ братъ Стефанъ, всички мѣстности по крайбрѣжието на бѣлата рѣка. Отъ нѣколко дни тѣ бѣха отседнали въ млината на богомила Димитри. И рано сутринта трѣбваше да тръгнатъ на пътъ, за да не паднатъ въ око на неизвестенъ зложелателъ.

Бѣ вечерта срещу Гергьовденъ. Младиятъ момъкъ погледна съ тѣженъ взоръ къмъ могилитѣ, по които горѣха огньовете запалени съ слама, останала отъ Бѣдни вечеръ. Това трѣбваше да бѣде знака за почване на бунта. Ала за